

Autor: Patrick J. Buchanan

Před deseti lety odešel na věčnost Oldsmobile. Loni jej následovaly Pontiac, Saturn, Saab a Hummer. Krám muselo zavřít zhruba tisíc dealerů koncernu General Motors.

Ty, kdo vyrůstali v „rodině GM“, kde koupě Chrysleru rovnala se přestupu na islám, osud jejich oblíbené značky hluboce zarmoutil.

Amputace však byla nutná, aby zbytek těla mohl žít.

A něco podobného se může brzy stát i americkému impériu.

Jeho kořeny lze vysledovat ke 2. světové válce, kdy Amerika oblékla do uniformy 16 milionů lidí a poslala je za oceán rozdrtit nacisty a Japonce. 8. května, potažmo 15. srpna se mohli naši chlapci vrátit domů.

Ovšem po tvrdé stalinizaci poloviny Evropy, pádu Čankajškovy Číny a válce v Koreji přišlo na svět NATO a spojení s Japonskem, Jižní Koreou, Tchaj-wanem, Filipínami, Thajskem, Pákistánem a Austrálií, které vydrželo celou studenou válku.

Ta ovšem roku 1989 vzala náhlý a dramatický konec v důsledku pádu Berlínské zdi, odchodu Rudé armády z východní Evropy, rozpadu Sovětského svazu a odklonu Pekingu od ideje světové komunistické revoluce.

Téměř celý svět se doslova přes noc od základů změnil. Amerika však zůstala stejná.

Rusko propustilo své varšavské vazaly, Čína se jala dobývat západní trhy, leč Strýček Sam svou káru táhl dál.

Starých studenoválečných spojení jsme se nevzdali a dokonce začali NATO rozšiřovat o spojence zbrusu nové. Bývalým republikám Sovětského svazu a členům Varšavské smlouvy jsme začali vydávat válečné garance jako kreditní karty.

Vpadli jsme do Panamy a na Haiti, rozdrtili Irák, osvobodili Kuvajt, intervenovali v Somálsku a Bosně, rozbombardovali Srbsko, obsadili Afghánistán a zopakovali si invazi do Iráku. A nyní se připravujeme na zcela novou válku v Íránu.

Novinář Lawrence Vance udělal inventuru našeho válečnického státu.

Na obranu vydáváme víc než deset následujících států dohromady. Naše námořnictvo disponuje palebnou silou větší než spojená námořnictva následujících třinácti států. Máme 100 000 vojáků v Iráku, 100 000 v Afghánistánu, 28 000 v Jižní Koreji, 35 000 v Japonsku a 50 000 v Německu. Podle výroční zprávy Ministerstva obrany si vydržíme 716 vojenských základen ve 38 zemích světa.

Emeritní profesor politologie na Kalifornské univerzitě v Berkeley Chalmers Johnson, který se na toto téma specializuje, tvrdí, že Ministerstvo obrany rozsah našeho impéria bagatelizuje. Vypátral přinejmenším 1 000 vojenských zařízení, z nichž mnohá jsou tajná či velmi citlivá. A podle zprávy ministerstva o početních stavech ozbrojených sil jsou dnes američtí vojáci rozmístěni ve 148 zemích a 11 závislých teritoriích.

Odhadovaná celková suma rozpočtů Pentagonu, dvou válek, zahraniční pomoci spojencům, 16 zpravodajských služeb, nesčetných tisíců pracovníků soukromých bezpečnostních agentur v Iráku a Afghánistánu a našich nových ambasád připomínajících středověké pevnosti čítá zhruba 1 bilion ročně.

Takto rozsáhlá celosvětová síť základen byla možná nezbytná v době, kdy jsme stáli proti sino-sovětskému bloku, který se rozkládal od Labe po Východočínské moře, disponoval tisíci jaderných hlavíc a překypoval imperiálními ambicemi a ideologickou nenávistí Západu, ale to vše je už dnes historie.

Je zcela absurdní tvrdit, že všechny ty základny jsou nezbytné pro naši bezpečnost. Právě naopak – naše vojenská všudypřítomnost, nekonečné válčení a podpora despotických režimů mohou za to, že Ameriku, kdysi nejobdivovanější zemi na světě, dnes téměř všichni kritizují a mnohdy i otevřeně nenávidí.

S likvidací amerického impéria jsme měli začít hned po skončení studené války. Dnes nás k ní nutí dluhová krize. Stejně jako GM už nemůžeme restrukturalizaci déle odkládat, protože už nemáme na kdy.

Republikáni se budou dál rvát za nižší daně. Demokraté se budou dál rvát za sociální programy. A tak bude muset americké impérium v dohledné budoucnosti chtě nechtě pod nůž.

Jak chce pravice před lidmi vysvětlit, že si musíme půjčovat stovky miliard dolarů ročně od Evropy, Japonska a arabských států, abychom mohli bránit Evropu, Japonsko a arabské státy? Není trochu absurdní půjčovat si stovky miliard od Číňanů, abychom bránili Asii před Čínou? Není snad známkou senility půjčovat si od celého světa, abychom mohli bránit celý svět?

Konzervativci tvrdí, že jejich vůdčí hvězdou je Ústava. Ale nenapsal snad autor této ústavy James Madison, že válka je smrtí republiky?

Za Bushe II. odvrhla americká pravice moudrost svých otců a nechala se svést neokonzervativní klikou na scestí křížácké mentality Woodrowa Wilsona, jejímž středobodem je utopický cíl „ukončení tyranie ve světě“.

Jak mohli konzervativci, kteří se rádi chlubí prozíravostí a chladnou hlavou, tak snadno podlehnout mámení politických šejdů a prodavačů teplé vody?

Leč nyní, kdy se prezident Obama shlédl v neosocialismu, mají republikáni šanci napravit své hříchy. A stejně jako šéf prezidentské kanceláře Rahm Emanuel řekl, že dobrá finanční krize by neměla přijít nazmar, nýbrž by ji vládní strana měla využít k prosazení svých zájmů, měla by zase pravice využít příležitosti fiskální krize k osekání válečnického státu.

Vítězství Rona Paula na nejvýznamnějším konzervativním sjezdu CPAC může být známkou toho, že zhýralí synové pravice se začínají obracet zády k bludům neokonzervatismu a vracejí se domů k rodným zásadám.

Zdroj: **blog** Aleše Drobka

Autorem zveřejněného textu je Patrick J. Buchanan, americký konzervativní novinář, komentátor a politik, bývalý poradce prezidentů Richarda Nixona, Geralda Forda a Ronalda Reagana a kandidát na prezidenta v letech 1992, 1996 a 2000. Článek, který byl přeložen se svolením autora, vyšel původně zde.